

Trosečníky v Šanghaji

Ghetto Hongkew očima uprchlíků a objektivem Arthura Rothsteina

sice vznikla až sedm měsíců po skončení války v Tichomoří, zůstává ale unikátním vizuálním svědectvím o záchraně dvou desítek tisíc středoevropských Židů v období šoa a druhé světové války.

šanghajskeho ghetta vnímanou nejen pohledem brilantního fotoreportéra, ale také skrze zkušenosti protagonistů příběhu. Jde o příběh československých Židů, kteří vedle Židů rakouských, německých, polských a maďarských našli v Šanghaji bezpečné útočiště v době, kdy celý svět až na nepatrné výjimky přijímání uprchlíků odmítal. Rothsteinovy snímky současně nabízejí jedinečný historický pohled na roli fotografa ve službách mezinárodních organizací a na význam reportážní fotografie v zónách konfliktů, humanitárních krizí a katastrof.

V dubnu 1946 pořídil přední americký fotožurnalista Arthur Rothstein sérii fotografií, na nichž zachytil životní podmínky židovských uprchlíků v čínské Šanghaji. Rothsteinova fotografická série

V pořadí již třetí výstava Židovského muzea v Praze věnovaná fenoménu uprchlictví a migrace si klade za cíl představit širší veřejnosti dosud nepřiliš známou historii takzvaného

Kde: Židovské muzeum v Praze – Galerie Roberta Guttmanna
Kdy: do 11. září 2016

Srpnová okupace jako záchranná mise

Loni v červnu vzbudil značný ohlas zavádějící dokument z produkce ruského státního mediálního molochu VGTRK, který obrátil vzhůru nohama průběh invaze v srpnu 1968. Vpád vojsk Varšavské smlouvy líčil jako preventivní akci, která zabránila připravovanému ozbrojenému povstání v Československu a chystané invazi NATO.

Po roce přichází z Ruska další podobně šokující překroucení naší moderní historie. Tentokrát se o něj postarala trojice komunistických poslanců, kteří v dumě navrhli změnu zákona o veteránech. Chtějí, aby se vztahoval rovněž na vojáky zapojené do „internacionální pomoci“ Československu v srpnu 1968. Tvrdí, že sovětsí vojáci bránili rozpadu sovětského bloku a tím také

telstva. Údajně „s velkým rizikem pro vlastní životy dokázali unést obrovskou morálně psychologickou a fyzickou zátěž, prokázat hrdinství a statečnost a důstojně splnit svou vojenskou povinnost s tím, že občas museli zahynout kvůli tomu, aby nedošlo k obětem z řad agresivně naladěného obyvatelstva“. Předkladatelé sice doznávají, že v roce 1968 nedošlo k regulérním bojovým operacím, ale zato k řadě přestřelků a potyček (netřeba dodávat, že smyšlených). S aktuálním

politickým děním zjevně souvisí tvrzení, že dnešní ruští vojáci „brání územní celistvost naší země i za jejími hranicemi, stejně jako to dělali jejich předchůdci v Československu“.

Návrh se naštěstí ukázal jako neprůchozí. Jeden z jeho autorů, ruský poslanec Jurij Siněščikov, sám účastník srpnové invaze, v rozhovoru pro Aktuálně.cz přiznal, že hlavní motiv k podání představuje špatná materiální situace, v níž ruští veteráni hledají cesty k možným

zvýhodněním a příplatkům k důchodu. Snad i s ohledem na ekonomické problémy současného Ruska legislativní rada ruské vlády návrh nepodpořila.

